

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA RAAHESSA
Keskustelukanava 2.7.2011 klo 17.15
Erkki Koskenniemi

Riittääkö Raamattu?

Keskustelukanavan aiheeksi on nostettu teema aivan uskon ytimestä. Aihe on hyvin laaja ja jotta kaikki ei hajoaisi käsiin, meidän on leikattava siitä melko kapeita siivuja ja pysyttävä niissä, niin esityksessä kuin keskustelussakin.

Riittääkö Raamattu? Itse asiassa tämänhetkisessä keskustelussa näyttää olevan sisäkkäin ja päällekkäin ainakin kaksi eri kysymystä ja loppumaton määrä alakysymyksiä. Toinen kysymys on nyt esitetty, eli riittääkö Raamattu: Vastaako Raamattu meidän kysymyksiimme riittävästi? Se ensimmäinen on kelpaako Raamattu, eli ovatko Raamatun opetukset edelleen yksittäiselle kristitylle ja Kirkolle ohje, josta ei saa poiketa. Aloitamme tästä jälkimmäisestä, tällä kertaa lyhyesti.

Kelpaako Raamattu?

Me uskomme, opetamme ja tunnustamme, että Vanhan ja Uuden testamentin profeetalliset ja apostoliset kirjoitukset ovat ainoa sääntö ja ohje, jonka mukaan kaikki opit ja opettajat on koeteltava ja arvioitava. Kirjoitettu on: "Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun teilläni" (Ps. 119.) Pyhä Paavali sanoo: (Gal. 1:8) "Vaikka tulisi taivaan enkeli ja julistaisi toisin, hän olkoon kirottu". Muita vaikka kuinka nimekkäiden vanhojen ja uusien opettajien kirjoituksia ei ole pidettävä Pyhän Raamatun vertaisina, vaan ne on kaikki tyynni alistettava sen alaisiksi. Niitä tulee käyttää yksinomaan todistajina, jotka kertovat, millaisena ja millä paikkakunnilla profeettojen ja apostolien oppi on säilytetty apostolien ajan jälkeen. (Luterilaiset tunnustuskirjat, Yksimielisyyden ohje, tiivistelmä 1.)

On varmaan harvalle yllätys, että Raahen evankeliumijuhlilla sitoudutaan siihen uskoon, jonka kirkkomme Tunnustuskirjat muotoilevat näin Yksimielisyyden ohjeen alussa. Tämä on meidän uskomme. Tämän mukaan olemme tahtoneet kulkea ja sen mukaan tahdomme kulkea eteenpäin, maksoi se sitten mitä maksoi. Tämä koskee ajankohtaisia kirkollisia kysymyksiä ja tämä koskee oman elämämme ja lähipiirimme kysymyksiä: Raamattu on Jumalan ilmoitus meille, se kelpaa meille ja me kysymme sen mukaisesti, millainen usko ja elämäntapa kelpaavat Jumalalle.

Ajattelen, että emme käytä tätä keskustelukanavaa siihen, että vakuutamme toisiamme siitä, mistä olemme vakuuttuneita tänne tullessamme. Tämän uskon siis saa tänään kiistää ja sen saa haastaa. Sen sijaan emme tarvitse kymmentä kannatuspuheenvuoroa asialle, joka on meidän toimintamme pohja. Emme ole täällä purkamassa omaa ahdistustamme ja julistamassa ympäristömme lankeemushistoriaa, vaan etsimässä rakennuspuita omaan ja muiden elämään. Meillä on vaara olla kuin ikivanha, puolikuuro kerrostalorakki, joka haukkuu aina kun porraskäytävässä liikutaan. Jos haluamme olla Jumalan sanan asialla, tarvitaan valmiutta paitsi tunnustamiseen myös keskustelemiseen ja kuuntelemiseen. Sen haluamme tehdä seisten sillä ainoalla pohjalla, mikä kestää. Meillä ei ole muuta Jumalaa kuin hän, joka on ilmoittanut itsensä Kristuksessa ja pyhässä Raamatussa.

Riittääkö Raamattu?

Se toinen kysymys sisältää sitten monia, monia alakysymyksiä, myös hyvin ahdistavia. Riittääkö Raamattu?

"Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun teilläni." (Ps. 119). Ajattele pysähtyväsi autolla marraskuisella metsätiellä. Nousest autosta, kuljet hetken ja kuulet kilahduksen - ne olivat auton avaimet. Yö on sysimusta ja vihmoa vettä. Kumarrut maahan ja alat tunnustella käsilläsi, mihin ne oikein putosivat. Tilanne muuttuu, jos taskussasi on pienikin taskulamppu. Ei se valaise öistä metsää niin kuin keskipäivän aurinko, mutta se auttaa säkkipimeässä. Juuri samanlainen on Raamattu: Me tiedämme Jumalasta vähän, hämmästyttävän vähän. Ei Raamattu tee meistä Jumalan salaisuuksien tuntijaa. Ei se kerro meille vastauksia kaikkiin meidän elämämme kysymyksiin. Se neuvoo kuitenkin kotitien ja se on viime kädessä kaikki, mitä tarvitaan.

Mitä tämä tarkoittaa? Kristitty ei osaa välttämättä antaa ateistille tai uteliaalle tiedemiehelle heitä tyydyttäviä vastauksia. Paljon vaikeampi asia on kohdata ihminen, jolla on sydämessä huoli, kipu, suru ja ahdistus. Huoli omasta rakkaasta, kipu kaiken hajalle lyöneestä perhekriisistä, suru ja kaipaus läheisen ihmisen kuolemasta, ahdistus omasta yksinäisyydestä tai sairaudesta. Mitä silloin vastataan? Riittääkö Raamattu? Riittää kyllä, mutta vastaus voi olla niukka: "Minun armossani on sinulle kylliksi." Enempää et voi etkä osaa sanoa. Vierellä sitten kuljet ja koetat jakaa matkan vaikeimmat vaiheet. Mutta et voi selittää Jumalaa, et kertoa miksi tämä kaikki tapahtuu, et sanoa mitä tapahtuu tulevaisuudessa etkä varsinkaan ottaa pois huolta, kipua, surua etkä ahdistusta. Mutta Kristus kulkee vierelläsi ja hoitaa sanallaan - sen hän on luvannut.

"Salatut asiat ovat vain Herran, meidän Jumalamme, tiedossa, mutta ne asiat, jotka hän on ilmoittanut, ovat tarkoitettut meille ja lapsillemme, että aina täyttaisimme tämän lain käskyt." (5. Moos. 29:28).

"Milloin täällä oikeastaan päästään eteenpäin näistä alkeista?" Muistan kysymyksen eräässä nuorten viikonvaihteessa. Oli tutkittu ja tutkittiin uskon perustaa, Kristuksen ristiä ja syntien anteeksiantamista. Tullessaan ihminen odotti saavansa enemmän. Hän odotti ilmeisesti pääsevänsä mukaan tunteen virtaan, nousevansa jonnekin arkipäivän yläpuolelle, ihanaan ylistykseen ja yhteyteen. Sitä ei ollut tarjolla. Oli Jumalan sana ja sen mukaisesti jaettu sakramentti, pyhä ehtoollinen. Riittikö se? Ei ehkä riittänyt, vaan piti mennä muualle. Siellä saattoi olla tarjolla enemmän. Mutta oliko?

Ihminen ei ole vain nippu ajatuksia ja yleviä aatteita, vaan elävä ja tunteva olento. Me elämme aikaa, jolloin tv-sarjat ja koko sykkivä kulttuuri ovat kouluttaneet etsimään elämyksiä ja kokemuksia. Tämä ulottuu myös uskon alueelle, ja se on otettava huomioon. Myös Jumalasta tulee suuri elämys ja kokemus. Toisaalta elämme hyvin rikkinäistä aikaa, jolloin moni jauhautuu hajalle aivan lapsesta asti. Tarvitaan eheytymistä ja tukea. Jumalasta tulee suuri olkapää. Mitä tästä pitäisi ajatella?

Meidän on omassa liikkeessämme katsottava tarkoin omaa toimintaamme: Jos vain perinteinen piiri pyörii ja asiat tehdään niin kuin ennenkin, tilaa ei jää etsivälle ihmiselle. Pahimmillaan evankelinen usko on turvallisten sanojen rutinoitua toistelua niin, että kuulijalla ei ole vaikeuksia arvata kahta seuraavaa lausetta eteenpäin. Pelkkä perinne ei

hoida, vaikka sille oltaisiin kuinka uskollisia. Me tarvitsemme myös lämpimän ja turvallisen kodin kokemuksen. Meidän keskellämme on oltava keskipisteenä hän, jonka edessä kumartuvat kaikki taivaan joukot ja kerran myös jokainen ihminen. Me tarvitsemme olkapäätä, niitä pieniä ja sitä suurta. Siitä huolimatta pyydän saada muistuttaa siitä, että meidän todellinen aarteemme ei ole suuri kokemus, ei hyvä tunnelma, ei elämän muuttuminen eikä mielen eheytyminen. Meidän aarteemme on syntien anteeksiantamus. ”Tyttäreni, poikani, ole turvallisella mielellä, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.” Se sana tekee syntisestä ja heikosta ihmisestä Jumalan lapsen ja taivaan perillisen. Se myös hoitaa, tekee terveeksi ja antaa voimaa. Mutta silti - tässä maailmassa Jumalan lapsi on aina heikko, syntinen ja puutteellinen. Kristittynä oleminen ei ole muuta kuin linkuttamista kohti korjauspaikkaa, jossa kaikki tehdään uudeksi.

En häpeä omaa liikettäni, vaikka se tyytyisi kertaamaan jatkuvasti perusasioita, päinvastoin. Juuri Raamatun ydinopetuksessa on läsnä Kristus, joka sulkee syntisen syliinsä. Sen sijaan häpeän silloin, jos oma liikkeemme pitää halpana yksinkertaisen evankeliumin ja etsii enemmän kuin Raamattu antaa.

Minulle riittää Raamattu, sillä Raamattu tuo minulle Kristuksen.

Kuuntelin eräänä iltana sattumalta radiota. Oli hengellinen tilaisuus. Sitä alkava puhuja oli aivan varma siitä, että sinä iltana tapahtuu jotakin suurta, todella valtavaa. Näin sanottiin illan alkavassa juonnossa ja sitä rukoiltiin palavasti ja pitkään. Jotakin suurta, jotakin valtavaa. Että sairaut paranevat, sekä paikan päällä että radioiden äärellä. Odotettiin paljon, siis paljon enemmän kuin tavallisissa tilaisuuksissa.

Kuuntelin aikani ja mitä enemmän kuuntelin, sitä enemmän vierastin sitä mitä kuulin. Jotakin suurta odotettiin, Pyhän Hengen toimintaa ja näkyviä ihmeitä. Mietin sitä, mitä Jeesus sanoo: Kun syntinen ihminen kääntyy ja palaa Isän luo, taivaassa on suuri ilo. Voiko koskaan ja yhdessäkään tilaisuudessa tapahtua tätä suurempaa? Minä haluan opetella ja kerrata sitä, että Pyhä Henki toimii Raamatun sanan ja pyhien sakramenttien kautta. Juuri niiden avulla hän koskettaa sydäntä, nuhtelee ja lohduttaa. Ja juuri näin tapahtuu se, että ihminen löytää Kristuksen ja hänessä syntien anteeksiantamuksen. Syntinen palaa kotiin ja taivaassa enkelit puhkeavat riemuun.

Jos näillä evankeliumijuhlilla yksikin ihminen löytää tiensä, mitään suurempaa ei voi tässä maailmassa tapahtua.